

[Korsgaard.]

eller mindre Byer. Det er en kendt Sag, at det tidligere Medlem af Folketinget, Professor Orla-Jensen, som jo paa dette Omraade maa antages at være nogenlunde den højeste Sagskundskab, vi har, gaar stærkt ind for, at man bør have Lov til Lavpasteurisering, og det er jo ogsaa en Kendsgerning, at i andre, betydelige Lande giver man Tilladelse hertil. Jeg spørger derfor den højtærede Landbrugsminister, hvorledes han stiller sig til dette Problem, og om man kan antage, at der snart vil blive foretaget noget i Retning af at give fornøden Tilladelse hertil.

Jeg vender mig herefter med nogle faa Bemærkninger til den højtærede Justitsminister. Jeg tillader mig at spørge, om Dæmningen til Allerød, som blev bevilget i sidste Rigsdagssamling, er lavet. Jeg spørger om dette specielt, fordi jeg gerne vil have oplyst, om det, der efter min Opfattelse i nogen Grad var Grundlaget for at give Bevillingen, nemlig dette, at man kunde anvende Fanger eller betinget benaadede, som har Station, om jeg saa maa kalde det, lige ved det Sted, hvor denne Dæmning skal være, er sket Fyldest. Efter Bladene at dømme er Arbejdet gjort som ganske almindeligt Licitationsarbejde. Hvis dette er Tilfældet, saa har i hvert Fald den Arbejdskraft, der er anvendt, ikke været den, jeg troede skulde anvendes.

Angaaende et andet Forhold vil jeg gerne rette et Spørgsmaal til den højtærede Justitsminister. Det drejer sig om Fangers Beskæftigelse. Jeg vil gerne henlede Opmærksomheden paa en lille Bog, som hedder „Fangernes Sjæl og vor egen“, skrevet af en tidligere norsk Fængselspræst, som hedder Eivind Berggrav, som nu er Biskop. Ved at læse denne Bog har jeg faaet et stærkt Indtryk af, at den stærke Industrialisering af Arbejdet paa vore Straffeanstalter overfor Fangernes hele Tilstand er en i høj Grad uheldig Foranstaltning. Jeg ved jo vel, at man ad den Vej kan faa flest Penge ud af Fangerne, men det maa efter min Mening ikke være Hovedsagen. Det, der bør være Hovedsagen, er, at Fangen inde i Straffeanstalterne faar den bedst mulige Lærdom, som han kan benytte, naar han kommer ud, og det, at han beskæftiges paa en saadan Maade, at hans Sjælstilstand bliver mindst muligt deprimeret. Som sagt, ved at læse denne Bog har jeg faaet Indtryk af, at man i Norge er overmaade glad for af de her nævnte Grunde ikke at være gaaet ind i det industrielle System, som man bl. a. er gaaet ind i her. Jeg ved vel,

at der er nedsat i hvert Fald eet Udvalg, maaske flere, der har denne Sag til Behandling, men jeg henstiller til den højtærede Minister, at han lægger Vægt paa, hvad der gavner Fangerne, og ikke saa meget paa det tilsyneladende økonomiske, fordi der neppe kan være Tvivl om, at det allermost økonomiske er, at Fangerne paa Straffeanstalterne faar en saadan Udvikling, at de aldrig kommer der mere.

Endelig vil jeg gerne spørge den højtærede Justitsminister, om han er bekendt med, at enkelte Embedsmænd under Justitsministeriet har nogen Betænkelighed ved, da Landmandsbanken er hørt op med den fulde Statsgaranti, at indsætte Penge i den. Jeg har truffet et saadant, ganske vist lille Tilfælde, jeg vil ikke haabe, det er almindeligt, og jeg vil i alt Fald antage, at den højtærede Minister vil give mig Ret i, at det er temmelig urimeligt, at Staten skulde være angstelig ved at sætte Penge ind i sin egen Bank.

Med disse Bemærkninger forlader jeg Justitsministeren og gaar over til Indenrigsministeren. Først er der en meget lille Ting — jeg kender ikke en Gang rigtig Tittelen paa det —, men jeg mener de statistiske Opgørelser over Valgresultaterne. De udgives nu ikke, før man har faaet Færøerne med, og Valget der kommer, som bekendt, nogle Uger senere end Valget her. Jeg henstiller, at man tager Færøerne som et særligt Blad. Jeg henstiller yderligere — jeg ved ikke, om den højtærede Indenrigsminister har nogen Indflydelse paa det —, at Bogen sendes ud til de lykkelige Mennesker, der er valgt til Rigsdagsmænd ved det sidste Valg, naar den er færdig, og at det ikke bliver ved at være saaledes, at vi først faar Bogen, der er færdig i Maj eller i alt Fald i Juni, naar vi møder her den første Oktober. Det er for saa vidt en lille Ting, men jeg synes, det er urimeligt, at det skal vente saa længe.

Et andet og meget større Spørgsmaal vil jeg henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa, nemlig Beregningen af de kommunale Skatter og den Maade, hvorpaa de for den kommunale Beskatning gældende Skattelove anvendes. Jeg er ikke i Tvivl om, at man meget ofte ikke følger Loven, undertiden sikkert, fordi man ikke forstaar den, men undertiden sikkert ogsaa, fordi det ikke passer een. Jeg husker en Samtale, jeg en Gang havde med en efter min Opfattelse betydelig Leder af et kommunalt Væsen, hvor vi kom til at tale om dette Problem. Jeg gjorde den Anskuelse gældende, at Interessens i den lavest mulige Skatteprocent maatte i alt Fald foruden de